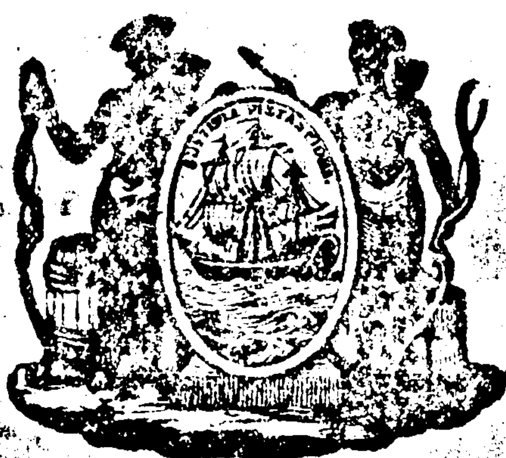
Ao. 1859. Zaturdag

No. 46. 16 April.

SURINAAMSCHE COURANT EN GOUVERNEMENTS ADVERTENTIE BLAD.

Gouvernements-Secretarie.

Paramaribo, den 13 April 1859.

De Agent van Policie J. Vasseur, is uit 's lands dienst ontslagen.

De Gouvernements-Secretaris,
E. A. VAN EMDEN.

Gouvernements-Secretarie.

Paramaribo, den 15 April 1859.

Bij Gouvernements Resolutie van den 12 dezer No. 4, is, onder de nadere goedkeuring des Konings, aan den Heer C. Elder, wegens vertrek uit het district *Coronie*, verleend een *eervol* ontslag als Raad Hoofd Ingeland aldaar; terwijl in zijne plaats als zoodanig is benoemd, de Heer J. H. Lente.

De Gouvernements-Secretaris,
E. A. VAN EMDEN.

Gouvernements-Secretarie. Aanzoek voor Vrijgeving.

1859.

15 April. Van de slaven *Christiaan*, geboren in 1839, en *Antje*, geboren in 1844, kinderen van *Kokette*, toebehoorende aan C. P. Limes.

» Van de slavin *Marie*, wier geboortejaar en moedersnaam onbekend zijn, en hare dochter *Juliana Carolina*, geboren in 1853, toebehoorende voor den vrijdom aan C. J. Hering.

» Van den slaaf *Hendrik*, geboren in 1805, zoon van *Saraatje*, toebehoorende aan plant. *de Lemmert*, divisie *boven Cottica en Perica*.

De Gouvernements-Secretaris,
E. A. VAN EMDEN.

Eerste Afkondiging.

Burgerlijke Stand.

Paramaribo, den 15 April 1859.

Op heden is aanteekening gedaan van het voorgenomen huwelijk van:

Emanuel Charles Lindo
en
Anna Elisabeth Everards.

David Fidspöhler, weduwenaar van Jannigje van Kouterik
en
Christine Fredericke Bockhorn.

De Adjunct Ambtenaar van den Burgerlijken Stand,
J. F. SAILE VANIER.

Eerste Afkondiging.

POLITIE.

Aan de Politie overgegeven zijnde *twee WANE* **Planken**, zoo kan de eigenaar ter terug bekoming van dezelve zich bij den ondergeteekende aanmelden.

Paramaribo, den 13 April 1859.

De prov. Commissaris van Politie,
G. DUIJCKINCK.

Transport.

(4271) Den 13den April 1859. De Exploiteur aan W. E. Kuhmann van de Plantaadje *Nieuwkoop* cum annexis gelegen aan de rivier *boven Commewijne*.

Paramaribo, den 13 April 1859.

De Griffier bij het Geregtshof,
MARTINI VAN GEFFEN.

SEQUESTERS

der plant. *Livorno* ⅜ aandeel, Erven L. E. H. FORBERGER, bieden bij inschrijving tegen **KONTANTE BETALING** te koop aan:

13 vaten SUIKER,

De inschrijvings-billetten zullen ter Griffie van het Geregtshof worden aangenomen tot **HEDEN MORGEN** om 9 uren.

Het hoogste bod goedgekeurd zijnde, zal de SUIKER onmiddellijk na de toewijzing voor rekening en risico van den kooper van plant. worden afgehaald.

Paramaribo, den 16 April 1859.

(5581)

NIEUWSTIJDINGEN.

Engeland.

Het ontwerp der reformbill is bij het Lagerhuis ingekomen. Onder anderen worden de kosten van verkiezing die zeer groot waren, aanzienlijk verminderd. De geheime stemming wordt echter in het ontwerp niet aangenomen. Lord John Russel en de heeren Bright en Roebuck hebben hunne stem reeds tegen de bill doen hooren, als zijnde niet liberaal genoeg.

— De maritieme krijgstoerustingen van Engeland worden op eene groote schaal voortgezet. Te Portsmouth zijn 600, te Chatham 300 en te Woolwich 200 nieuwe werklieden aangesteld, om de voltooijing der in aanbouw zijnde fregatten te bespoedigen. Aan al de scheepstimmerwerven is bevel gezonden met den meesten ijver met het werk te blijven voortgaan. Om zoo spoedig mogelijk een groot aantal kanonnen, volgens de nieuwe constructie van Armstrong te kunnen bekomen worden uitgestrekte etablissementen opgerigt. Sir J. Armstrong zal behalve de waardigheid van ridder, waartoe hij verheven is, een geschenk van 60.000 p. st. ontvangen.

— Op verlangen der genie zijn te Chatham wederom proeven genomen met de door kapitein Norton uitgevonden vernielingswerktuigen, welke ook thans zeer goed gelukt zijn. Kapitein Norton schoot ditmaal een zijner holle kogels, waarin zich te naauwernood een lepel van de door hem zamengestelde vloeistof bevond, op een hoop zware scheepsbalken af, die daardoor onmiddellijk in brand geraakten en zoolang voortbrandden tot zij geheel verteerd waren.

— In de *Express* leest men het volgende: De Fransche bladen hebben gemeld dat de prinses Mathilde, van verscheidene personen van haar gevolg vergezeld, een of twee dagen geleden, de prefectuur van policie bezocht heeft om aldaar eenige oude documenten te bezigtigen. Ik heb evenwel grond om te gelooven dat haar bezoek een geheel ander doel had. Tien dagen geleden namelijk, was, naar ik uit eene zeer goede bron verneem, een in de keizerlijke livrei gekleed persoon aan een der Parijsche spoorwegstations verschenen, bij voorde de drie kisten, welke voor de prinses Matilde met den laatsten trein moesten zijn aangekomen. Er waren echter slechts twee kisten aan het opgegeven adres ontvangen, en de livrei-bediende nam, na lang zoeken, deze kisten met zich mede. Daags daarop kwam de derde kist, welke onverwijld aan de prinses werd toegezonden. De portier zeide van de twee kisten niets te weten, waarop de prinses zelve, toen zij het gebeurde vernam, in de antichambre verscheen en de kist liet openen. Daarin bevonden zich behoorlijk ingepakt, een aantal bommen, volmaakt gelijkende op de door Orsini gebezigde, doch eenigzins kleiner. Natuurlijk kwam bij ieder der aanwezenden de gedachte op, dat de beide andere kisten zich te Parijs in de handen van zamengezworenen moesten bevinden; ongetwijfeld werd dan ook van een en ander dadelijk aan den keizer kennis gegeven, want toen deze des avonds den schouwburg bezocht, werd hij door niet minder dan twee eskadrons kavallerie geëskorteerd en werden alle toegangen met meer dan gewone naauwkeurigheid bewaakt. Wie weet of die beide andere kisten niet door de policie zijn opgespoord en of de prinses zich niet naar de prefectuur heeft begeven om zich van de identiteit dier kisten te overtuigen. Opmerkelijk is het hierbij, dat de Turinsche *Opinione* onlangs van een kist met granaten sprak, welke aan prinses Clotilde zoude zijn toegezonden.

—De voornaamste der Italiaansche bannelingen die in Cork geland zijn, baron Poerio, stond deze week, zoo wordt uit Londen dd. 10 Maart geschreven, zoo zeer op den voorgrond, dat de volgende beschrijving, voorkomende in de *Daily News*, het overnemen waard is; zij luidt als volgt:

»Het hoofd van deze gedwongen landverhuizers, baron Poerio — de beste en deugdzaamste man, zoo als Ferdinand van Napels gewoon was hem te noemen, terwijl hij (die koning) hem een bol en ketenen toedacht, — was minister van openbaar onderwijs te Napels gedurende den korten tijd van den schijn-konstitutionelen regeringsvorm dien de vorst toeliet ten einde zijnen troon te redden. Het ongeluk van Poerio bestond daarin, dat hij aan de openlijke eeden en de persoonlijke betuigingen van zijnen koning geloof hechtte. Na zijn ontslag genomen, en vergeefs getracht te hebben de noodlottige botsing van 15 Mei (1849) te voorkomen, behield hij zijne plaats in het Parlement tot de ontbinding dier vergadering, toen hij, ten gevolge zijner weigering om te vlugten, gevangen genomen en verhoord werd door een opzettelijk daartoe gevormd geregtshof, hetwelk hem en veertig anderen, waaronder vele afgevaardigden, beschuldigde van zamenzwering, ten einde het bewind der beide Siciliën in andere handen te doen overgaan. Gehuurde getuigen werden opgeroepen, waaronder zich een bevond die vier jaren vroeger zijnen eigenen vader beschuldigd had zich tegen het bestuur te hebben uitgelaten. Poerio werd tot 24 jaren kerkerstraf veroordeeld, met ketenen beladen en van de eene gevangenis naar de andere gesleept; doch verduurde alles met groote geestkracht. Gelijk een menigte anderen der edelste, beschaafdste en braafste zijner landgenooten, werd hij in eene cel onder den grond aan een der verachtelijkste misdadigers van het bagno geketend, *en vergunde men hem slechts eens 's weeks, gedurende een half uur, het genot der vrije lucht.* »De veroordeeling van deze konstitutionelen, voor hoog verraad," schreef de heer Gladstone in der tijd aan lord Alberdeen, »is zulk eene ergerlijke aanranding, als of in Engeland sommigen van onze voornaamste en meest geachte staatslieden b. v. lord John Russel, lord Landsdowne, of gij zelf, op zulk eene beschuldiging gevangen werdt gezet."

»Den 6 Januarij, toen de heerschers van het Italiaansche Schiereiland onder de pijnlijke gewaarwording verkeerden die de nieuwjaarswensch van Lodewijk Napoleon teweeg had gebragt, teekende de koning van Napels een dekreet, krachtens hetwelk Poerio en zijne medegevangenen uit de gevangenis van Montesarchio gehaald werden, om naar Cadix te worden vervoerd en van daar naar Noord Amerika, als het land hunner ballingschap. Den 15 Januarij vielen hunne ketenen en zij verlieten de gevangenis. Poerio droeg een kleed, dat zijn vader gedragen had tijdens ook hij vervolging onderging en zijne vrijheid verloor. Het getal der bannelingen werd met anderen uit de gevangenis van Nisida, zijnde zeven geestelijken en achttien burgers, alsmede met die uit de Procida- en San Stefano-gevangenissen, ten getale van 34, vermeerderd. Zij kwamen in Ierland aan op een oogenblik, dat men de tijding hunner aankomst te New York te gemoet begon te zien," en "wat de meesten betreft in een zeer ziekelijken toestand en uiterst gedrukt, want de Napelsche staatsgevangenissen zijn zoodanig ingerigt, dat het zenuwgestel verwoest en het hart verbrijzeld wordt. En met dien vorst van Napels sloot Oostenrijk een traktaat tot vaststelling van eenheid in regeringsbeginselen! Hij is de innige bondgenoot van het Habsburger huis, en beide zijn de getrouwe vrienden van Romes bewind. Geen wonder dat de Engelsche dagbladen bij het voor eenigen tijd verspreide gerucht dat koning Ferdinand van Napels overleden was, het berigt ontvingen met de aanmerking dat zijn laatste daad de beste was die hij ooit verrigtte, namelijk »te sterven"; en zij zoo veel kwaad gedurende zijn leven te vermelden hadden gehad, dat zij gevoegelijk zwijgen konden bij zijnen dood. Een regering zoo als die van Napels, moet het lot van geheel Italie worden, wanneer geen paal en perk wordt gesteld aan de pogingen van Oostenrijk, uit eerbied voor de traktaten!"

Frankrijk.

Omtrent de redenen van het ontslag van prins Napoleon als minister voor de zaken van Algerie en de kolonien, welke betrekking bij den 7 Maart heeft nedergelegd, verneemt men het volgende:

Sedert de prins in den ministerraad had zitting genomen, verkeerde hij over de aangelegenheden van binnen- en buitenlandsche politiek in vormelijke oppositie met de meeste ministers, en met name de heeren Fould en Walewski. Dit verschil van meening, hetwelk zich bij alle aan de orde zijnde belangrijke aangelegenheden deed kennen, werd zoo ernstig, vooral ter gelegenheid van de opneming der jongste nota in den *Moniteur*, dat de prins heeft geoordeeld te moeten aftreden. Zijn ontslag is ook aangenomen. Men verbeelde zich echter niet, dat zijne verwijdering een ongenade is. De prins heeft niet opgehouden de *welbeminde* neef des keizers te zijn, en bepaald *op zijn eigen verlangen*, verlaat hij het ministerie voor Algerie. De politiek, die prins Napoleon wilde doordrijven, bestond voor de binnenlandsche zaken: in eene *verstandige vrijheid* onder den waarborg van het gezag en der wetten; voor de buitenlandsche aangelegenheden: in eene *krachtige*, maar *niet kompromitterende* houding. In de Italiaansche kwestie b. v., thans aan de orde, verlangde de prins geenszins een aanval van Sardinie, door Frankrijk ondersteund, met het doel Oostenrijk uit het bezit te stooten van het grondgebied aan deze mogendheid bij de traktaten toegekend; doch, daar hij ernstige verwikkelingen in Midden Italie voorzag, wilde hij dat de regering openhartig en krachtig de politiek zou blootleggen, welke zij zou volgen in de gebeurtenissen, die welligt te verwachten zijn. Hij beschouwde de zaak van haar waar standpunt en eischte dat Frankrijk in de aangelegenheden van Midden Italie het beginsel van non-interventie zou afkondigen en doen eerbiedigen. Deze politiek is bijna gelijk aan die, welke lord Palmerston met goed gevolg in het Lagerhuis heeft ontwikkeld. Deze overeenstemming van zienswijze tusschen den Franschen prins en den uitstekenden Britschen staatsman moet overigens niet verwonderen, want de ex-minister voor Algerie en de kolonien heeft steeds getoond een voorstander van het anglo-fransch bondgenootschap te zijn.

Bij het bestaan van deze oneenigheid in den boezem van het ministerie heeft de keizer, die misschien in den grond 's prinsen zienswijze deelt, het niet geraden geacht den toestand nog meer te verwikkelen door eene kabinetsverandering, en voorloopig slechts voor de waarneming ad interim der opengevallen portefeuille bezorgd. — Getrouw aan de Italiaansche zaak, magtigt de prins zijne vrienden, in zijne naam te protesteren tegen de politiek der beursbelangen. Zijne vermaagschapping met het huis van Savoye heeft hem in een bijzonderen toestand geplaatst. Men verhaalde dat ook de hh. Fould en Walewski hunne portefeuilles zouden hebben willen nederleggen; thans echter, nu de prins als minister is afgetreden, zal van hun ontslag geen sprake meer wezen. — Overigens bestaat er de beste verstandhouding tusschen het Palais-Royal en de Tuilerien, ten bewijze waarvan kan strekken, dat de prins zelf zijnen opvolger aan den keizer heeft voorgesteld. Vooreerst zal de heer Rouher, minister van landbouw, koophandel en openbare werken de portefeuille van Algerië en de koloniën ad interim waarnemen; doch eerlang zal zij definitief aan den heer de Chasseloup-Laubat, lid van het Wetgevend Ligchaam, worden opgedragen. Deze was vroeger minister van marine en heeft in den jongsten tijd, als lid van den hoogen raad voor Algerië en de koloniën, aan de werkzaamheden van prins Napoleons ministerieel departement deelgenomen. Wordt de heer de Chasseloup-Laubat werkelijk benoemd, dan zullen de politiek en het bijzonder stelsel, die de prins voor Algerie en de kolonien in toepassing bragt, geene verandering ondergaan, want de heer de Chasseloup-Laubat deelt ten deze volkomen 's prinsen gevoelens. Hierdoor zal tevens het gerucht worden gelogenstraft, volgens hetwelk het nieuw ingestelde departement van algemeen bestuur opgeheven en elke zijner afdeelingen, Algerie en de kolonien, tot haar vroeger departement teruggebragt zal worden.

Duitschland.

Aan een particulieren brief uit Weenen, dd. 5 Maart, ontleent men het volgende:

»De volgens de berigten uit Milaan, steeds toenemende gisting der gemoederen en de vijandelijke demonstratien in Lombardije, hebben aanleiding gegeven, dat gisteren onder het voorzitterschap van den keizer, een ministerraad werd bijeengeroepen. Naar men verneemt, zijn twee zeer gewigtige onderwerpen in rijpe overweging genomen, namelijk het decreteren van den staat van beleg in Lombardije en de invoering van den gedwongen koers der Oostenrijksche banknoten in het geheele Lombardijsch-Venetiaansche koningrijk. Beide maatregelen werden als eene dringende noodzakelijkheid erkend en aangenomen; ook zijn bereids aan den in Italie kommanderenden veldtuigmeester, graaf Gyulay, de noodige instructien gezonden, wanneer hij tot de afkondiging dier keizerlijke besluiten moet overgaan. Het is te hopen, dat de inwoners van Lombardije de regering niet zullen noodzaken de toevlugt tot die maatregelen te nemen.

»In goed onderrigte kringen wordt verzekerd, dat Engeland met het oog op de onrustbarende stemming der bevolking in het Milanesche, Piemont gedreigd heeft, dat ingeval door deze of gene openlijke of geheime daad van geweld van Sardinie uitgaande, vóór den afloop der door lord Cowley aangeknoopte onderhandelingen, de vrede mogt verbroken worden, een Engelsch eskader voor Genua of La Spezzia zou verschijnen, om die havens te blokkeren of te bombarderen. Dit zoude welligt tot een conflict ter zee tusschen Engeland en Frankrijk kunnen leiden, daar naar men verneemt, een gedeelte van de Fransche vloot, 22 zeilen sterk, bevel moet hebben ontvangen naar La Spezzia te vertrekken.

»De *Wiener Zeitung* bevat heden een klein artikel, dat betrekking heeft op de ontruiming van Rome door de vreemde troepen, waarin gezegd wordt dat die ontruiming *nog in den loop dezes jaars* zal plaats hebben. In den eersten tijd heeft men die ontruiming dus nog niet te wachten. Ook moet ik u opmerkzaam maken dat volgens de heden door de *Wiener Zeitung* openbaar gemaakte militaire mutatien *al* de Italiaansche ves-

tingen nieuwe kommandanten hebben bekomen en de vroegere op pensioen gesteld zijn."

"De benoeming van den veldmaarschalk Hess tot opperbevelhebber van het Italiaansche leger, wordt hier als zeker beschouwd. Onze regering moet besloten hebben, dat thans ook het eerste armee corps op den voet van oorlog gebragt en een tweede armee corps naar Italie gezonden zal worden.

"Volgens berigten uit Napels geloofde men daar algemeen dat te Bari tusschen Oostenrijk en Napels een tractaat van alliantie geteekend is voor het geval, dat het tot een oorlog mogt komen."

— Uit St Petersburg is te Berlijn eene gewigtige mededeeling ontvangen. Prins Gortschakoff zou verklaard hebben, dat hij zich bij de verschillen voorstellen van Pruissen en Engeland niet zou aansluiten, maar dat Rusland, zoo een oorlog mogt uitbarsten, dezelfde houding dacht aan te nemen, welke Oostenrijk in den Oosterschen oorlog tegenover Rusland aangenomen heeft. Dit maakt des te meer indruk, omdat in de Pruisische circulaire van 5 Februarij aan de hoop op Ruslands bemiddeling vastgehouden wordt.

Frankryks Interventie en Hulp.

Aan een geacht duitsch blad ontleenen wij het volgende:

"Bij de veelvuldige hoogdravende artikelen, waarmede de fransche pers de verschillende staten van Italie ten strijde oproept voor "hunne nationale onafhankelijkheid" en hun in dezen kampstrijd de hulp eener groote natie voorspiegelt, is het niet van belang ontbloot, de handelwijze van Frankrijk, en meer bepaald die van Napoleon I tegenover andere "lijdende" nationaliteiten van nabij te beschouwen.

"In de eerste plaats dan *de Polen*. Wij willen niet onderzoeken of de laatste opstand der Polen onder Kosciusco (in 1794) uitsluitend het gevolg van nationale geestdrift was, dan wel of niet ook zendelingen der fransche Nationale Konventie — aan welke vergadering deze afleiding van een deel der Oostenrijksche of pruissische strijdkrachten van het door die staten beoorloogde Frankrijk niets anders dan welkom kon zijn — de hand daarbij in het spel hadden? Zoo veel is zeker, dat op de *hulp* van Frankrijk door de Polen in hunnen ongelijken strijd gerekend werd. Die hulp kwam *niet*. Frankrijk zag het gelaten aan, dat eene edele natie met voeten getreden, dat een der oudste rijken uit de rei der europesche staten (waarvan het nog in de zeventiende eeuw de tweede in magt en grootheid was) weggeschrapt werd. De overblijfselen van het poolsche nationale leger onder Drombrowski, weldra versterkt door nog andere uitgewekenen, vonden wel is waar in Frankrijk eene toevlugt, doch niet dat onthaal hetwelk zij als mannen die hoezeer dan ook niet regtstreeks voor Frankrijks belang hadden gestreden en geleden, hadden mogen verwachten. Onder Dombrowski en Wielhorski streed het poolsche legioen vijf jaren achtereen (van 1796 tot in het begin van 1801) met opoffering voor de belangen van Frankrijk en meer bepaald was de inneming van Rome, die het herstel der voorbijgaande "romeinsche republiek" en de bevrijding der door de pauselijke partij op den Engelenburg gevangen gehouden republikeinen, ten gevolge had (Mei 1798) het werk der Polen.

Niettegenstaande dezen warmen ijver voor Frankrijk was in de vredestraktaten van Luneville (9 Februarij 1801) en Amiens (27 Maart 1802) geen enkele bepaling ter gunste van Polen of der Poolsche uitgewekenen opgenomen. De eerste konsul Bonaparte, die elk gedeelte van het voormalige Duitsche rijk, dat zich voor Frankrijk had verklaard, daarvoor beloonde, had geen woord voor Frankrijks kampioenen in Italie, de Polen! Ja in hetzelfde jaar 1802 werd ook het eenige kleine overblijfsel van Polen, "het legioen," verdeeld! De eene helft, onder Dombrowski, werd door Frankrijk aan de Cisalpijnsche republiek, de andere helft, onder Wielhorski, aan het nieuw opgerigte koningrijk Etrurie afgestaan. Eerst in 1806, toen Napoleon zich tegen Pruissen ten strijde rustte en de Polen noodig had, trad het legioen weder in Fransche soldij. Het nam deel aan den slag bij Jena en vormde de voorhoede van het Fransche leger, dat de poolsche provincien van Pruissen binnenrukte. Het verschijnen van het legioen op Polens grenzen had een elektrische uitwerking: als één man stond het volk in Pruissisch Polen op en nog voor dat het jaar geheel verloopen was, was het geheele land oostwaarts van de grenzen van Silezie en Neumark tot den Weichsel en de Netze van vreemde heerschappij bevrijd. Te Warschau was een voorloopig bewind opgetreden met Dombrowski aan het hoofd; manschap en geld stroomden in overvloed aan dat bewind toe; aanzienlijke offers werden gebragt, door rijken en armen, voornamen en geringen; de fransche legerkassen werden gevuld, proviand en fourage werden in ontzaggelijke hoeveelheden aan de naderende fransche troepen te gemoet gevoerd; de val der voornaamste pruissische vesting Dantzig, die van den beslissendsten invloed was op den gang der krijgsgebeurtenissen in Oost-Pruissen, was voornamelijk ook het gevolg van den bijstand door poolsche insurgenten-korpsen verleend. En wat was het loon dat Polen ontving? Uit een brokstuk van het voormalige rijk der Sarmaten werd, onder eene vreemde dynastie (niet door de natie gekozen, maar door den franschen autokraat haar gegeven) het "groothertogdom Warschau" gevormd; niet zoo zeer om als kern van een toekomstig "Polen," maar als werfdepot voor het fransche leger en als hulpbron voor de steeds om geld verlegen fransche maarschalken te dienen. Het door Napoleons genade geschapen hertogdom moest ontzaggelijke offers aan menschen en geld brengen. Warschaus zonen drenkten Spanjes bergpassen en Ruslands ijsvlakten met hun bloed; ongeloofelijke sommen werden voor den naar Rusland trekkenden wereldwinger en diens "groote leger" uitgeschreven en door vrijwillige giften nog overtroffen. Napoleon nam al deze opofferingen aan als iets dat hem regtmatig toekwam; beloond heeft hij ze nooit. Of moeten misschien de oprigting van het groothertogdom Warschau, zijne uitbreiding in 1809 en de aan dezen "Staat" geoktroijeerde konstitutie als genoegzame belooning gelden?

Doch spreken wij niet verder over Polen. Is Frankrijk misschien ooit ten aanzien van Italie *belangloos* te werk gegaan? Welk heil en welken zegen heeft Frankrijks voorgewende vriendschap, — toen het, zich als "bevrijder van Italië" opwierp in het laatste tiental jaren der vorige eeuw, en toen de "Karel de Groote van den lateren tijd" den scepter alvermogend voerde, — aan het hesperische Schiereiland gebragt? Even als voor negentienhonderd jaren de horden der Cimbren en Teutonen, stormden nu de halfnaakte scharen der "groote republiek" in het bloeijende land van Italië. *Gelijkheid, vrijheid, broederschap*, was de leus, maar *roof, brand* en *moord* kenmerkten de voetstappen der bevrijders. *Roof* was vóór alles het doel der *bevrijders*: roof gepleegd door het wegnemen van landen, geld en kunstschatten! Savoye en Nizza werden van Italie losgescheurd en bij Frankrijk ingelijfd, Piemont, Genua, Lombardije en Venetie met schattingen in geld en voorwerpen in natura gekweld; de hertogen van Parma en Modena kochten het behoud hunner heerschappij, de eerste voor aanzienlijke geldsommen, de laatste voor kostbare voortbrengselen van kunst. Wel had de inval der Franschen de afschaffing van de leenheerschappij en de daaraan verbonden misbruiken ten gevolge, en ook was het alvermogen der kerkelijke hierarchie op hare grondvesten aan het wankelen gebragt, en zeer zeker was dit in hooge mate voordeelig en heilzaam voor het geheele Schiereiland; doch daarvoor verdienen de Franschen geen *dank*, want het goede, dat zij met het zwaard in de hand aan de Italianen bragten, hebben zij zich duur genoeg laten betalen. Napoleons gedrag tegenover Italie getuigde vooral van de stuitendste baatzucht. De galerijen der hoofdsteden werden van hare kunstschatten, de bibliotheken van hare boeken en manuscripten, de tuighuizen en arsenalen van hunne wapenen beroofd, om de zalen van het Louvre te tooijen, de bibliotheek der Tuilerien te verrijken, Frankrijks weerbaarheid te volmaken. Napoleon beschouwde het geheele uitgestrekte land *als zijn domein*, *en de volkeren die er woonden als kudden*, waarover hij naar welgevallen kon beschikken, die hij kon *verkoopen*, *verruilen*, *verdeelen*, *ter slagtbank voeren!*

Dit zijn zware beschuldigingen voorzeker, maar zij zijn helaas! maar al te waar! de venetiaansche republiek, door generaal Bonaparte gereorganiseerd, werd door den eersten konsul Bonaparte aan Oostenrijk geschonken. Piemont en de Ligurische republiek werden als "gouvernement generaal van het departement aan gene zijde der Alpen" met Frankrijk vereenigd; de betrekking van gouverneur-generaal, met eene bezoldiging van 200,000 francs, kreeg Napoleons zwager, prins Camille Borghese. De Cisalpijnsche republiek werd in een "koningrijk Italie" herschapen, welks ijzeren kroon Napoleon zich zelven te Milaan op het hoofd zette. Massa-Carrara werd aan Modena ontnomen en met de republiek Lucca (die pas eenige jaren te voren door zware opofferingen van geld haar voortdurend bestaan had gekocht) en Piombino, welks vorst eenvoudig werd weggejaagd, tot een monarchie in-duodecimo zamengesmolten, voor Elize, Napoleons zuster. Parma werd in den letterlijken zin des woords gevierendeeld: de distrikten Parma en Piacenza vormden hertogdommen, wier hoofden slechts voor hun leven werden aangesteld. Cambaceres en Lebrun, tot dusverre de mede konsuls van den nieuwen keizer, werden tot hertogen van Parma en Piacenza verheven, om hen te troosten voor het verlies van hunnen post aan het Fransche roer van Staat; Guastalla en het Val de Taro kreeg de reeds genoemde Camillo Borghese; het distrikt Borgo San-Domino werd met Ligurie vereenigd. Napels, de grootste Staat van het schiereiland, werd insgelijks gekozen om er de leden van het geslacht Bonaparte mede te begiftigen; eerst viel het aan Joseph, 's keizers oudsten broeder, later aan zijne zuster Carolina en haren gemaal, den ridderlijken, avontuurlijken en prachtlievenden Joachim Murat, ten deel. Ten laatste werden ook Etrurie en wat er nog van den Keizerlijken Staat over was ingepalmd, en en op deze wijze was het geheele Italiaansche vasteland, van de Alpen tot de zeeëngte die het van Sicilie scheidt, regtstreeks of zijdelings de eigendom der familie Bonaparte. En wat was het lot van de bewoners dier landen? Wel, was,

het juk van feodale en klerikale heerschappij van hunne schouderen genomen, doch in de plaats daarvan was het bijna niet minder drukkende juk van het militair despotismus en van de willekeur der prefekten hun opgelegd. Het stelsel van krijgsopschrijving werd met een ijzeren hand in toepassing gebragt; wie de wapens dragen kon werd geligt, om in Spanje of het koude Noorden in het belang van den geweldenaar te vechten en te sneuvelen, of in verafgelegen garnizoensplaatsen aan de gevolgen van het klimaat en aan heimwee te bezwijken; zoo als b. v. te Dantzig een groot gedeelte der Fransche bezetting uit Napolitanen bestond, waarvan de eene helft in den Weichsel haar graf vond, de andere, 1600 man sterk, den 2 Januarij 1814 zich als krijgsgevangenen aan de vereenigde Pruissen en Russen overgaf. Meer dan 60,000 Italianen namen aan den togt naar Moskou deel; slechts enkele honderden van die vele duizenden mogten hun schoon vaderland wederzien. In het geheel hebben meer dan 100,000 Italianen, en daaronder verreweg de meesten zeer tegen hunnen wil, hun leven ten offer gebragt aan de veroveringszucht van Napoleon I.

» Dit was het heil, dit was de zegen, door Frankrijk en Napoleon over Italie gebragt; dit was het niet benijdenswaarde lot der Italianen, toen Napoleoniden den scepter over het schiereiland zwaaiden. Moeten nu de tegenwoordige Italianen, als zij zich het verledene te binnen brengen, inderdaad zoo smachtend naar eene tweede » » bevrijding" " door Frankrijk verlangen?"

Statistiek.

Gedurende het 1e. Kwartaal zijn alhier

Aangekomen:

Uit Nederland	4	schepen	metende	390	lasten.
» Noord Am.	7	»	»	716½	»
» andere vr. l.	29	»	»	787	»
te zamen	40	»	»	1893½	»

Vertrokken:

Naar Nederland	9	schepen	metende	962	lasten
» Nd. Am.	5	»	»	619½	»
» and. vr. l.	34	»	»	1305	»
te zamen	48	»	»	2886½	»

Uitgevoerd.

Naar Nederland.

3.186.009 pond suiker, 60,375 pond schoone katoen, 343.743 pond heele- en 7.139 pond gebroken koffij, 7,365 pond cacao, 9.804 gallon rum, 1.095 gallons melassie, 400 pond huiden, 405 pond arrowroot, 5.002 pond oud koper, 2,004 oud lood en 1 kistje boeken.

Naar Noord Amerika.

830.982 pond suiker, 123,353 gallons melassie, 14.345 pond cacao, 2,770 pond heele- en 1.725 pond gebroken koffij, 2.700 pond huiden, 2.653 pond oud koper, 45 pond oud lood, 1.450 pond oud tin en 65 vaten lemmetjes.

Uit het Entrepot naar Nd. Amerika.

7 roode kelders genever.

Naar andere vreemde landen.

1,538.627 pond suiker, 97.668 pond schoone katoen, 3.772 gallons melassie, 16.712 gallons rum, 1.700 pond kakao, 1,498 gallons dram, 360 pond koorn, 13 gallons bitter, 2,620 pond yams, 1,300 bossen banannen, 7,435 Kub. voeten □ hout, 40 cederplanken, 8 pies □ hout, 20 stuks knieen, 40.000 pond oud ijzer en 144 kippen.

Uit het Entrepot naar andere vr. landen.

90 roode- en 150 groene kelders genever.

Voor Exportatie.

1 kelder genever, 11 doz. ponds- en doz. halfponds blikjes sardines, 10 bossen en 4 vaten gerookt zalm, 35 Z. M. kazen, 9 hammen, 12 vaatjes saucijsjes, 1 kist banket, 6 dozijn pijpen, 300 vaten blom, 60 vaten beschuit en 2000 sigaren.

Burgerlijke Stand.

Van den 8sten tot den 14den April 1859, zijn ingeschreven; als overleden:

Den 8sten, Hendrik Frederik Jong, 68 jaren. Den 9den, Anna Leonarda Redeker, dochter van Pieter Redeker en van Anna Wilhelmina Blesdijk, 8½ jaar. Idem, Francina Margaretha Weidam, 1 jaar en 8 maanden. Idem, Maria Amarantha Berchem, 4 dagen. Den 10den, Lovertje Meeden, 50 j. n. g. Den 12den, Rachel Bueno de Mesquita, wed. van Mozes Fernandes, 57 jaren. Den 14den, Truijtje Juliaans, 19 jaren. Idem, Johannes Robertus Kops, 22 j. en 8 m.

Scheepvaart.

AANGEKOMEN.

Den 13den dezer, de Nederl. schoener *Transit*, kapt. C. M. de Haseth, van Curaçao.

UITGEKLAARD.

Den 13den, de Nederl. schoener *Emma*, kapt. J. van Wilgen, via Nickerie naar Demerarij, lading: 184 kisten Zeep, 1 dito Papieren, 2 dito Sigaren, 10 pullen Patent Olie, 20 vaatjes Witlood, 1 kist Manufacturen, 1 dito buitenl. Sigaren en 10 vaten Koornmeel 1,733 pond. Passagiers: de heeren D. H. von Königslöw, Th. Pain en Hoogvliet, de minderj. Z. Lionarons, A. Limes en H. L. Rens en Mejufvr. Sallij de Graaf.

VERTROKKEN.

Den 14den, Z. M. korvet *Juno*, kapt. ter Zee Baron Collot d'Escurij.

Idem, Z. M. Stoomschip *Sindoro*, beiden naar Curaçao.

Schepen in Lading.

NAAR AMSTERDAM.

Plata, kapt. H. H. Koch, adres bij F. P. Bouguenon. Sluit uiterlijk 25 dezer.

Louisa Christina, kapt. Ten Harmse, adres bij J. H. Zaal. Sluit ULTIMO dezer.

Mina, kapt. Cupido, adres bij M. M. Curiel.

Sagitta, kapt. Bakker, adres bij J. H. Zaal.

Willem en Carel, kapt. N. D. Steenveld, adres bij H. Degenhard.

Amsterdam, kapt. Wehdemeijer, adres bij H. Degenhard.

ADVERTENTIEN.

Gedrukt bij **J. C. Muller Az.**

Het Abonnement is per jaar . . . *f* 20—
voor zes maanden . » 11—
» drie » » 6—
Voor elk afzonderlijk nommer der Courant » —25
De prijs der Advertentie is per regel » —25